

Morgenstimmung

Tudor Arghezi

Tu ți-ai strecurat cântecul în mine
Într-o după-amiază, când
Fereastra sufletului zăvorâtă bine
Se deschisese-n vânt,
Fără să știu că te aud cântând.

Cântecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Și mănăstirea mi-a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cântecul, ai degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape -
Și întreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
În încăperea universului închis,
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele...Mi-s
Șubrede bârnele,ca foile florii.

De ce-ai cântat ? De ce te-am auzit ?

Tu te-ai duminat cu mine vaporos -
Nedespărțit - în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.